

“মৰমৰ সন্তানসকল - পদৰ আধাৰ হ'ল অধ্যয়ন, যি পুৰণা ভক্ত হ'ব তেওঁলোকে ভালদৰে পঢ়িব আৰু পদো উচ্চ প্ৰাপ্ত কৰিব”

প্ৰশ্ন: যিসকল পিতাৰ স্মৃতিত থাকে তেওঁলোকৰ চিন হ'ব?

উত্তৰ: স্মৃতিত থকাসকলৰ ভাল গুণ থাকিব। তেওঁলোক পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব। ৰয়েল্টী (সভ্যতা, মাৰ্জিত চাল-চলন) আহি থাকিব। পৰস্পৰ মিলাপ্ৰীতিৰে থাকিব, অন্যক চোৱাৰ পৰিৱৰ্তে নিজক চাব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকিব - যিয়ে কৰিব তেওঁ পাব।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে ভাৰতৰ যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছে, তাৰ শাস্ত্ৰ হৈছে গীতা। এই গীতা কোনে শুনালে, এয়া কোনেও নাজানে। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। বাকী এই হোলী আদি কোনো নিজৰ উৎসৱ নহয়, এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ উৎসৱ। উৎসৱ যদি আছে তেন্তে সেয়া হৈছে কেৱল ত্ৰিমূৰ্তি শিৱজয়ন্তী। বচ। কেৱল শিৱজয়ন্তী বুলি কেতিয়াও ক'ব নালাগে। ত্ৰিমূৰ্তি শব্দটি উল্লেখ নকৰাৰ কাৰণে মানুহে বুজি নাপায়। যেনেকৈ ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ আছে তলত লিখা থাকিব লাগে যে দৈৱী স্বৰাজ্য আপোনাৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ। শিৱ ভগৱান পিতাও নহয় জানো। নিশ্চয় আহে, আহি স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। ৰাজযোগ শিকা বাবেই স্বৰ্গৰ মালিক হৈছে। ভিতৰৰ চিত্ৰবোৰত বহুত জ্ঞান আছে। চিত্ৰ এনেকৈ তৈয়াৰ কৰিব লাগে যাতে মনুষ্যই দেখি আচম্বিত হৈ যায়। সেয়াও যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকে বহুত ভালকৈ জ্ঞান ধাৰণ কৰিব। কম ভক্তি কৰাসকলে জ্ঞানো কমকৈ ধাৰণ কৰিব সেয়েহে পদো কম পাব। দাস-দাসীসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি নাথাকে জানো। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোকৰ মাজতো বহুত কম আছে যিয়ে বহুত ভাল যুক্তিৰে বাৰ্তালাপ কৰিব পাৰে। ভাল সন্তানৰ কৰ্মকাণ্ডও ভাল হ'ব। গুণো সুন্দৰ হ'ব লাগে। যিমনে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব যিমনে পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব আৰু ৰয়েল্টীও (সভ্যতা, মাৰ্জিত চাল-চলন) আহিব। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত শূদ্ৰৰ চাল-চলন বহুত ভাল হয় আৰু ইয়াত ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ চলন এনেকুৱা যে তাৰ কথাই নুসুধিবা, সেই কাৰণে তেওঁলোকেও কয় - কি এওঁলোকক ভগৱানে পঢ়ায়! গতিকে সন্তানসকলৰ এনেকুৱা চলন হ'ব নালাগে। বহুত মিঠা, মিলাপ্ৰীতি থাকিব লাগে। যিয়ে কৰিব তেৱেঁ পাব। নকৰিলে নাপাব। পিতাইতো ভালদৰে বুজাই থাকে। প্ৰথমেতো বেহদৰ পিতাৰ পৰিচয় দি থাকিব লাগে। ত্ৰিমূৰ্তি চিত্ৰতো বহুত ভাল - স্বৰ্গ আৰু নৰকো দুয়োফালে আছে। সৃষ্টি চক্ৰতো স্পষ্টকৈ আছে। যিকোনো ধৰ্মাৱলম্বী লোককে সৃষ্টি চক্ৰ বা বৃক্ষৰ ওপৰত তোমালোকে বুজাব পাৰা - এইটো হিচাপত আপুনিতো স্বৰ্গ নতুন সৃষ্টিলৈ যাব নোৱাৰিব। যি সকলোতকৈ উচ্চ ধৰ্মৰ আছিল, সকলোতকৈ চহকী আছিল, তেওঁলোকেই সকলোতকৈ দুখীয়া হৈ গ'ল। যিসকল সকলোতকৈ প্ৰথমৰ পৰা আছিল, সংখ্যাও তেওঁলোকৰ বেছি হ'ব লাগিছিল কিন্তু বহুত হিন্দুলোক অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গুছি গৈছে। নিজৰ ধৰ্মক নজনাৰ কাৰণে অন্য ধৰ্মলৈ গুছি গ'ল সেয়েহে হিন্দু ধৰ্ম বুলি কৈ দিয়ে। নিজৰ ধৰ্মকো বুজি নাপায়। ঈশ্বৰক বহুত মিনতি কৰে - হে শান্তি দাতা, কিন্তু শান্তিৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। দুই-এজনক শান্তিৰ পুৰস্কাৰ দি থাকে। ইয়াত তোমালোক বিশ্বত শান্তিৰ স্থাপনৰ অৰ্থে নিমিত্ত হোৱা সন্তানসকলক পিতাই বিশ্বৰ ৰাজ্য পুৰস্কাৰ হিচাপে দিয়ে। এই পুৰস্কাৰো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পোৱা যায়। দিওঁতা হৈছে ভগৱান পিতা। পুৰস্কাৰ কিমান শ্ৰেষ্ঠ - সূৰ্যবংশী বিশ্বৰ ৰাজ্য! এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল, বৰ্ণ আদি সকলো আছে। বিশ্বৰ ৰাজ্য ল'বলৈ হ'লে কিছু পৰিশ্ৰমো কৰিব লাগে। পইন্টতো বহুত সহজ। শিষ্কে যি কাম দিয়ে সেয়া কৰি দেখুৱাব লাগে। তেতিয়া বাবাই চাব যে কাৰ পুৰা জ্ঞান আছে। কিছুমান সন্তানে মুৰুলীৰ প্ৰতিও ধ্যান নিদিয়ে। নিতৌ মুৰুলী নপড়ে। যিয়ে মুৰুলী নপড়ে তেওঁ জানো কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰিব পাৰিব! বহুত সন্তান আছে যিয়ে একোৱেই কল্যাণ নকৰে। নিজৰো নকৰে, আনৰো নকৰে সেই কাৰণে অশ্বাৰোহী, পদাতিক বুলি কোৱা হয়। অতি কমসংখ্যক মহাৰথী আছে, নিজেও বুজি পাব পাৰে যে কোন কোন মহাৰথী হয়। এনেকৈ কয় - বাবা গুলজাৰক, কুমাৰকাক, মনোহৰক পঠিয়াই দিয়া.. কিয়নো নিজে অশ্বাৰোহী হয়। তেওঁলোক মহাৰথী হয়। পিতাইতো সকলো সন্তানকে ভালদৰে জানিব পাৰে। কাৰোবাৰ গ্ৰহচাৰীও বহে নহয় জানো। কেতিয়াবা ভাল ভাল সন্তানো মায়াৰ ধুমুহা আহিলে বেতাল হৈ পৰে। জ্ঞানৰ ফালে মনোযোগ নাযায়। বাবাই প্ৰত্যেকৰে সেৱাৰ পৰা জানিব পাৰে নহয় জানো। সেৱা কৰাজনে নিজৰ পুৰা খবৰ বাবাক দি থাকিব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে গীতাৰ ভগৱানে আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিছে। বহুত আছে যিয়ে গীতা আদি কণ্ঠ (মুখস্থ) কৰি লয়, হাজাৰ টকা আয় কৰে। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়ৰ যি পুনৰ দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'বা। ঈশ্বৰৰ

সন্তান বুলি সকলোৱে নিজকে কয় পুনৰ কৈ দিয়ে আমি সকলো ঈশ্বৰ হওঁ, যি মনলৈ আহে কৈ থাকে। ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্যৰ অৱস্থা কেনেকুৱা হৈ গ'ল। এই সৃষ্টিখনেই হৈছে আইৰণ এজেড (লৌহ যুগী), পতিত। তোমালোকে এই চিত্ৰবোৰেৰে বহুত ভালকৈ বুজাব পাৰা। লগতে দৈৱীগুণো লাগে।

ভিতৰে-বাহিৰে সততা থাকিব লাগে। আত্মাহে মিছা হৈ গৈছে পুনৰ সত্য পিতাই সত্য কৰি তোলে। পিতা আহি স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) গুণৱান হৈ আছোঁ। নিজক পৰীক্ষা কৰি থাকা - মোৰ কোনো আসুৰি অৱগুণতো নাই? আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে মায়াৰ এনেকুৱা থাপৰ লাগে যে অনেক বাগৰি যায়। তোমালোকৰ বাবে এই জ্ঞান আৰু বিজ্ঞানেই হৈছে হালিকা (অসুৰ)-দাহ (বিকাৰ ৰূপী অসুৰৰ নাশ)। সেই লোকসকলেও হালিকা-দাহ উৎসাপন কৰে কিন্তু তাৰ অৰ্থ কি, তাকো কোনেও নাজানে। বাস্তৱত এয়া হৈছে জ্ঞান আৰু বিজ্ঞান, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে নিজকে বহু উচ্চ কৰি তোলা। তেওঁলোকেতো কি কি কৰে, ধূলি চটিয়ায় কিয়নো এয়া হৈছে ৰৌৰৱ নৰক। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশৰ কৰ্তব্য চলি আছে। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তানসকলকো মায়াই একদম এনেকুৱা ঘোচা লগাই দিয়ে যে একেবাৰে পোতনিত বাগৰি পৰে। তেতিয়া তাৰ পৰা ওলাই অহা বহুত কঠিন হয়, ইয়াত আশীৰ্বাদ আদিৰ কোনো কথা নাথাকে। তেনে অৱস্থাত এইফালে (জ্ঞান মাৰ্গত) কাচিৎহে উল্লিতি কৰিব পাৰে সেইবাবে বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। মায়াৰ আক্ৰমণৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ হ'লে কেতিয়াও দেহ-অভিমানত আৱদ্ধ নহ'বা। সদায় খবৰদাৰ, সকলো ভ্ৰাতৃ-ভগ্নী হয়। বাবাই যি শিকাইছে সেয়াই ভগ্নীসকলে শিকায়। মহিমা পিতাৰেই, ভগ্নীসকলৰ নহয়। ব্ৰহ্মাৰো মহিমা নাই। এৱোঁ পুৰুষাৰ্থ কৰি শিকিছে। ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা মানে নিজৰে কল্যাণ কৰা। আমাকো শিকায় গতিকে আমিও নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে।

আজি হোলী (ৰঙৰ উৎসৱ ফাকুৱা), এতিয়া হোলীৰ জ্ঞানো শুনাই থাকে। জ্ঞান আৰু বিজ্ঞান। অধ্যায়নক ন'লেজ (জ্ঞান) বুলি কোৱা হয়। বিজ্ঞান কি বস্তু, কোনেও নাজানে। বিজ্ঞান হৈছে জ্ঞানৰো সিপাৰে। জ্ঞান তোমালোকে ইয়াত পোৱা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে প্ৰালব্ধ লাভ কৰা। বাকী সেয়া হৈছে শান্তিধাম। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰি ভাগৰি গ'লে তেতিয়া শান্তিত যাব বিচাৰে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। এতিয়া আমি স্বৰ্গলৈ যাম তাৰ পাচত ৪৪ জন লৈ নৰকলৈ আহিম। পুনৰ সেই একেই অৱস্থা হ'ব, এয়া চলিয়েই থাকিব। ইয়াৰ পৰা কোনেও অব্যাহতি পাব নোৱাৰে। কোনোৱে কয় - এই নাটক ৰচাই বা কিয় হৈছে? হেৰ', এয়াতো হৈছে নতুন সৃষ্টি আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ খেল। অনাদি ৰচি থোৱা আছে। বৃক্ষৰ ওপৰত বুজাবলৈ অতি সহজ। সৰ্বপ্ৰথম মুখ্য কথা হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাব। আগলৈ গম পাই গৈ থাকিবা - কোন কোন এই কুলৰ হয় যিসকল আন ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গ'ল, সেই সকলো ওলাই গৈ থাকিব। যেতিয়া সকলো আহিব তেতিয়া মনুষ্যই আচম্বিত হ'ব। সকলোকে এইটোৱেই ক'ব লাগে যে দেহ-অভিমান এৰি আত্মা-অভিমानी হোৱা। তোমালোকৰ বাবে পঢ়াই হৈছে ডাঙৰ উৎসৱ। যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ কিমান উপাৰ্জন হয়। সেই লোকসকলে এই উৎসৱসমূহ পালন কৰাত কিমান পইচা আদি বৰবাদ কৰে, কিমান কাজিয়া আদি হয়। পঞ্চায়তী ৰাজ্যত কিমান কাজিয়াই কাজিয়া, কাৰোবাক ঘোচ (উপটোকন) দি হ'লেও মাৰি পেলাবলৈ চেষ্টা কৰে। এনেকুৱা বহুত ঘটনা ঘটি থাকে। সন্তানসকলে জানে সত্যযুগত কোনো উপদ্ৰৱ নহয়ই। ৰাৱণ ৰাজ্যততো বহুত উপদ্ৰৱ। এতিয়া তমোপ্ৰধান নহয় জানো। ইজনৰ সিজনৰ লগত মত নিমিলাৰ কাৰণে কিমান কাজিয়া হয় সেইবাবে পিতাই বুজাই থাকে এই পুৰণি সৃষ্টিক পাহৰি অকলশৰীয়া হৈ যোৱা, ঘৰক স্মৰণ কৰা। নিজৰ সুখধামক স্মৰণ কৰা, কাৰো সৈতে বেছিকৈ কথাও নাপাতিবা, নহ'লে লোকচান হৈ যায়। বহুত মধুৰতাৰে, শান্তিৰে, স্নেহৰে বাৰ্তালাপ কৰাতো ভাল। বেছিকৈ বাৰ্তালাপ নকৰাই ভাল। শান্তিত থকাতো সকলোতকৈ ভাল। তোমালোক সন্তানসকলতো শান্তিৰে বিজয়ী হোৱা। একমাত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে কাৰো সৈতে প্ৰীতি (প্ৰেম) ৰাখিব নালাগে। পিতাৰ পৰা যিমান প্ৰপাটী (সম্পত্তি) ল'ব বিচৰা সিমানেই লৈ লোৱা। নহ'লে লৌকিক পিতাৰ প্ৰপাটীৰ কাৰণে কিমান কাজিয়া হৈ যায়। ইয়াত কোনো হাই-কাজিয়া নাই। যিমান বিচৰা সিমান নিজৰ পঢ়াৰ দ্বাৰা ল'ব পাৰা। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

1) সত্য পিতা সত্য কৰি তুলিবলৈ আহিছে সেইবাবে সত্যতাৰে চলিব লাগে। নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে - মোৰ কোনো

আসুৰি গুণতো নাই? আমি বেচিকৈ বাৰ্তালাপতো নকৰোঁ? বহুত মিঠা হৈ শান্তি আৰু স্নেহেৰে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে।

2) মুৰুলীৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে। নিতৌ মুৰুলী পঢ়িব লাগে। নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। শিক্ষকে যি কাম দিয়ে সেয়া কৰি দেখুৱাব লাগে।

বৰদান: অবিনাশী আত্মিক ৰংগৰ সঁচা হোলীৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমান স্থিতিৰ অনুভৱী হোৱা তোমালোক পৰামাত্মা ৰঙেৰে ৰাঙলী হোৱা হোলী (পবিত্ৰ) আত্মা। সংগমযুগ হোলী জীৱনৰ যুগ। যেতিয়া অবিনাশী আত্মিক ৰং লাগি যায় তেতিয়া চিৰকালৰ বাবে পিতাৰ সমান হৈ যোৱা। গতিকে তোমালোকৰ হোলী হৈছে সংগৰ ৰঙৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমান হোৱা। এনেকুৱা গাঢ় ৰং হ'ব লাগে যাতে অন্যকো নিজৰ সমান কৰি তুলিব পাৰা। প্ৰত্যেক আত্মাক অবিনাশী জ্ঞানৰ ৰং, স্মৃতিৰ ৰং, অনেক শক্তিৰ ৰং, গুণৰ ৰং, শ্ৰেষ্ঠ বৃত্তি, দৃষ্টি, শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ আত্মিক ৰং লগোৱা।

স্লোগান: দৃষ্টিক অলৌকিক, মনক শীতল, বুদ্ধিক দয়াশীল আৰু মুখক (বাণীক) মধুৰ কৰি তোলা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য:

1) "গুপ্ত বান্ধোনত থকা গোপিকাসকলৰ গায়ন আছে"

গীত:- বিন দেখে প্যাৰ কৰো, ঘৰ বেখে যাদ কৰু..... (নেদেখাকৈয়ে প্ৰেম কৰোঁ, ঘৰত বহি স্মৰণ কৰোঁ.....)।

এতিয়া এই গীতটি কোনোবা বান্ধোনত থকা মস্ত গোপীয়ে গোৱা গীত, এয়া হ'ল কল্প-কল্পৰ বিচিত্ৰ খেল। নেদেখাকৈ প্ৰেম কৰে, জগতৰ বেচেৰাহঁতে কি জানে, কল্পৰ আগৰ ভূমিকা হ'বহু পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। সেই গোপীয়ে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰা নাই কিন্তু স্মৃতিৰে কৰ্মবন্ধন নিষ্পত্তি কৰি আছে, গতিকে এয়া কিমান আনন্দৰে হালি-জালি মস্তিৰে গাই আছে। বাস্তৱত ঘৰ এৰাৰ কথা নাই। ঘৰত বহি নেদেখাকৈয়ে সেইটো সুখত থাকি সেৱা কৰিব লাগে। কোনটো সেৱা কৰিব লাগে? পবিত্ৰ হৈ আনকো পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ, তোমালোকে এতিয়া তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। তোমালোকৰ দৃষ্টিত আদিৰ পৰা অন্তলৈকে বীজ আৰু বৃক্ষৰ ৰহস্য উন্মোচিত হৈ আছে। গতিকে মহত্ব হৈছে এই জীৱনৰ, এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে সৌভাগ্য গঢ়ি আছে, ইয়াত যদি কোনোধৰণৰ লোক-লাজ বিকাৰী কুলৰ মৰ্যাদা আছে তেন্তে তেওঁ সেৱা কৰিব নোৱাৰিব, এয়া হ'ল নিজৰ দুৰ্বলতা। বহুতৰে বিচাৰ আহে যে এই ব্ৰহ্মকুমাৰীসকল ঘৰ ভাঙিবলৈ আহিছে কিন্তু ইয়াত ঘৰ ভঙাৰ কথা নাই, ঘৰত বহিয়েই পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে আৰু সেৱা কৰিব লাগে, ইয়াত কোনো কঠিনতা নাই। পবিত্ৰ হ'লেহে পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যোৱাৰ অধিকাৰী হ'বগৈ। বাকী যিসকল পবিত্ৰতাত নচলে, তেওঁলোকেতো কল্পৰ আগৰ দৰেই শত্ৰুতাৰ ভূমিকা পালন কৰিব, এই ক্ষেত্ৰত কাৰো দোষ নাই। যেনেকৈ আমি পৰমাত্মাৰ কাৰ্যক জানো ঠিক তেনেকৈ ড্ৰামাৰ প্ৰত্যেকৰে ভূমিকাক জানি গৈছোঁ গতিকে এই ক্ষেত্ৰত ঘৃণা জন্মিব নোৱাৰে। এনেকুৱা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থীৰ গোপীসকলে দৌৰ লগাই বিজয়মালাতো আহিব পাৰে। বাবু, ওঁম্ শান্তি।

ওঁম্ শান্তি!!